

U svojoj briljantnoj knjizi LUDILO GOMILE Douglas Murray opisuje današnji svijet u kojem se vode kulturološki ratovi na svim razinama. Mogli bismo ovo vrijeme nazvati vremenom masovne histerije.

Živimo mi taj svijet i u tom svijetu. Iz njega ne možemo pobjeći pitanje je samo: hoćemo li mu se prikloniti, postati dio toga sveopćeg ludila ili ćemo kao kršćani koji su poslani u svijet da kako kaže današnje evanđelje: „...izganjati zloduhe, novim jezicima zboriti, zmije uzimati; i popiju li što smrtonosno, ne, neće im nauditi; na nemoćnike će ruke polagati i bit će im dobro.«

A uvjet svega jest kako kažu Djela apostolska da se „pripašemo poniznošću“. Bog se oholima protivi a ponizne zaodjeva milošću. Poniznost je snaga, oholost je slabost. Ponizan čovjek s obje noge čvrsto stoji na ovoj zemlji. On je spreman poslušati, saslušati, uvažiti i cijeniti drugoga čovjeka.

Ponizan čovjek je – čovjek otvorena srca i uma. Prihvaća svakoga, pa i onoga koji drugačije razmišlja i promišlja našu stvarnost. Sposoban čuti i Boga. Ohol čovjek čuje samo sebe. Možemo slobodno reći: ponizan čovjek je mudar čovjek.

Čovjeku je teško biti ponizan jer voli biti velik, učen, dominantan nad drugima.

Nalazimo se u kući koja je posvećena poniznom mužu Josipu iz Nazareta. On nije sebe stavljao u središte pažnje, uvijek je bio tih i negdje u pozadini. Prije svega i na prvom mu je mjestu bila Božja volja, njegova svakidašnjica bio je prožet Božjom voljom i Božjim planom, brigom za Utjelovljenu Riječ Božju.

Kao mladi svećenik mislio sam da moram promjeniti cijeli svijet, kada sam došao u srednje godine suzio sam taj krug i mislio da moram promjeniti svoje župljane, danas kao stari župnik i svećenik shvatio sam da moram mijenjati sebe.

Lijepo je imati velike ideje, ali sve zapravo počinje od mene. Josip iz Nazareta imao je svoje planove, ali imao je jednu veliku vrlinu – otvoreno srce i otvoreni um. Vjerujem da je Bogu to bilo presudno da ga odabere oda budem poočim njegovu Sinu. Povjerio mu je svoga Sina.

Okupljeni u ovoj Josipovoj kući slavimo veliko Božje djelo – da se udostojao nama povjeriti svoje djelo brige, spasenja ljudi, navještaja Radosne vijesti. Josip je bio uspješan Isusov poočim. I to zbog jednog jedinog razloga: bio je ponizan slušatelj Božje riječi, otvoren za tu riječ.

To je jedini put i da se mi suprostavimo ludilu i histeriji vremena u kojem živimo, koim smo okruženi.

I mi ovih dana proživljavamo histeriju u našem društvu, našoj Domovini – pitamo se onda : gdje se izgubio čovjek. Ima jedna priča koja ide ovako:

Bio jedan čovjek uvjeren da je najuredniji na svijetu i da je kod njega sve uvijek na svome mjestu.

Jutrom kad bi se probudio najveća mu je muka bila tražiti odjeću koju je pažljivo pospremio, a uvečer ga je mučila pomisao da svaku stvar treba staviti na njezino mjesto, kako je ujutro ne bi morao dugo tražiti.

Jedne večeri ipak se odvažio, uzeo papir i olovku te zabilježio gdje će staviti koji odjevni predmet.

Sljedećeg se jutra probudio, uzeo popis i pročitao: Kapa se nalazi tu, hlače su ondje. Tako je pronašao sve stvari, no toga časa spopala ga je misao: “Dobro, ali gdje sam ja?”

Tražio je posvuda, ali sebe nigdje nije pronašao.

Slavimo danas zaštitnika naše, karlovačke županije sv. Josipa radnika. Slušajući u tišini svoga srca Riječ Božju vjerujem da ćemo pronaći sebe, svoje mjesto, svoju ulogu u zajednici.

Lijepo je imati planove, programe, ali uvijek i na prvom mjestu mora biti čovjek i njegovo dobro. Uvijek biti svjestan da nam je svima potrebna Josipova vrlina poniznosti. To je jedini način izbjegavanja ratova, histerija i najjače oružje proti svakoga zla.